

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 33, 2017

Nummer 33, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:6032](#) 23-08-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:8162](#) 22-08-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:6591](#) 22-08-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:4484](#) 22-08-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:3333](#) 17-08-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:8202](#) 15-08-2017

RECHTSPRAAK

Een in Marokko door de rechter vastgestelde kinderalimentatie is in Nederland niet voor tenuitvoerlegging vatbaar. De Nederlandse rechter is bevoegd, nu de kinderen in Nederland wonen, om alhier de alimentatie vast te stellen. Nihilstelling omdat de man in de schuldsanering (WSNP) zit. Geen terugbetalingsverplichting voor de vrouw, omdat die zou zijn gebaseerd op de Marokkaanse beslissing.

De man verzoekt om nihilstelling van de kinderalimentatie die hij krachtens een Marokkaanse rechterlijke beslissing moet betalen, zo nodig met wijziging van die buitenlandse rechterlijke uitspraak. Voorts verzoekt hij om terugbetaling van te veel betaalde alimentatie.

De rechtbank overweegt als volgt. Op grond van artikel 431 Rv kunnen buitenlandse rechterlijke beslissingen niet in Nederland ten uitvoer gelegd worden, behoudens het bepaalde in artikel 985 tot en met 994 Rv. Voor de tenuitvoerlegging van de Marokkaanse uitspraak is daarom rechterlijk verloop van de Nederlandse rechter noodzakelijk. Daartoe dient de uitspraak krachtens een verdrag of krachtens de wet in Nederland uitvoerbaar te zijn. Aangezien de man onbetwist heeft gesteld dat er geen verdrag of bijzondere wet is die daartoe strekt, en de rechtbank niet anderszins is gebleken, is de door de Marokkaanse rechter gegeven uitspraak niet voor tenuitvoerlegging in Nederland vatbaar. Dit leidt er op grond van artikel 431 lid 2 Rv toe dat de onderhoudsverplichting van de man jegens zijn kinderen opnieuw door de Nederlandse rechter behandeld en beslist kan worden, zonder verder acht te slaan op de inhoud van de Marokkaanse uitspraak.

De rechtbank beoordeelt vervolgens of, en zo ja, met welk bedrag, de man dient bij te dragen in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen. De rechtbank stelt vast dat de man rechtmatig is toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling. De rechtbank concludeert vervolgens dat op grond van vaste jurisprudentie moet worden aangenomen dat de man sinds 28 juni 2016 (de toelating tot de WSNP) niet over draagkracht beschikt om een onderhoudsbijdrage te betalen. Niet gebleken is dat een uitzondering gemaakt moet worden op deze hoofdregel, zodat de man thans geen bijdrage verschuldigd is.

Het verzoek van de man betreffende een terugbetalingsverplichting van de vrouw wijst de rechtbank af, aangezien dit verzoek als grondslag heeft dat de Marokkaanse uitspraak wordt gewijzigd en die uitspraak hier niet ten uitvoer gelegd kan worden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:6032

Zaaknummer: C/13/616821 / FA RK 16-6915

RECHTSPRAAK

Omgang tijdens uithuisplaatsing. De kinderrechter had in juli 2017 ten behoeve van de moeder en de vader op verzoek van de GI (artikel 1:265f BW) een nauwkeurige omgangsregeling vastgesteld. Deze blijkt ten aanzien van de moeder logistiek niet uitvoerbaar te zijn. De GI verzoekt wijziging. Is de GI ontvankelijk in het wijzigingsverzoek? Volgens de rechtbank wel, met analoge toepassing van artikel 1:265g lid 2 BW.

Omgang tijdens uithuisplaatsing. De gecertificeerde instelling (GI) heeft verzocht de door de kinderrechter eerder vastgestelde omgangsregeling op grond van artikel 1:265g lid 2 BW te wijzigen. Is de GI ontvankelijk in haar verzoek?

De kinderrechter overweegt dat de eerdere beslissing, waarbij een omgangsregeling werd vastgesteld, niet door een nieuwe (schriftelijke) aanwijzing teniet kan worden gedaan. De eerdere beschikking kan enkel worden gewijzigd door een nieuwe rechterlijke beslissing. De vraag is vervolgens aan de orde of het instellen van hoger beroep de aangewezen weg is om binnen een termijn, die recht doet aan het belang van omgang van de kinderen met hun moeder, tot een nieuwe en uitvoerbare omgangsregeling te komen.

In de eerste plaats stelt de kinderrechter vast dat de schorsing van de uitvoerbaarheid bij voorraad slechts tot gevolg heeft dat de GI (vooralsnog) geen uitvoering aan de eerdere beschikking zou hoeven geven. Daarmee herleeft de situatie waarin er gedurende een jaar bijna geen omgang tussen de kinderen en hun moeder heeft plaatsgevonden. Daarenboven wordt de mogelijkheid om in hoger beroep tot het vaststellen van een nieuwe uitvoerbare omgangsregeling te komen begrensd door artikel 362 Rv. Ten slotte overweegt de kinderrechter in dit verband dat de tijd die gemoeid is met een hogerberoepsprocedure in het licht van de urgentie om omgang tussen moeder en de kinderen te realiseren, en vervolgens tot een omgangsregeling te komen, naar verwachting te lang is.

De kinderrechter stelt verder vast dat de wet geen aanknopingspunten biedt voor de GI om een wijziging van een op grond van artikel 1:265f lid 2 BW vastgestelde omgangsregeling te

verzoeken. De wetgever heeft kennelijk niet in deze situatie voorzien. De kinderrechter is van oordeel dat in onderhavig geval artikel 1:265g lid 2 BW analoog toegepast dient te worden. De bij eerdere beschikking vastgestelde omgangsregeling blijkt niet uitvoerbaar op grond van logistieke en organisatorische problemen die ten tijde van het nemen van de beslissing niet bij de kinderrechter bekend waren. In het licht van artikel 3 IVRK is de kinderrechter van oordeel dat een voortvarende procedure in het belang van de kinderen is. Het contact tussen de kinderen en de moeder, die elkaar immers al bijna een jaar niet of nauwelijks hebben gezien, mag in het licht van artikel 3 IVRK niet nog langer door (langdurige) procedures vertraagd worden. Op grond van het voorgaande is de GI dan ook ontvankelijk in haar verzoek.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:8162

Zaaknummer: C/03/238168 / JE RK 17-1581

RECHTSPRAAK

Vervallenverklaring schriftelijke aanwijzing. De aanwijzing beoogt gezinsopname gedurende drie tot zes maanden aan de andere kant van het land. Dit heeft zulke verstrekende consequenties (kinderen moeten naar een andere school, de moeder raakt haar huidige leefomgeving kwijt, de partner zal zijn baan kwijtraken) dat de aanwijzing onevenredig wordt geacht en daarom vervallen wordt verklaard.

De kinderrechter overweegt als volgt. Uit de overgelegde stukken en de behandeling ter zitting is gebleken dat er veel betrokkenheid is bij alle partijen, die steeds het beste willen voor de kinderen. De goede bedoelingen komen echter niet altijd goed over en dat leidt tot veel onbegrip. Mede daardoor komt de noodzakelijke hulpverlening niet van de grond. Niettemin lijkt er sprake van een zekere verbetering in de situatie van de moeder. De gecertificeerde instelling (GI) heeft ter zitting aangegeven tijdens de bezoeken een goed beeld te hebben van de situatie bij de moeder, maar kan tegelijkertijd niet vaststellen of dat beeld bestendig is, mede gelet op de zorgen die door derden worden geuit. Het is in die zin niet onbegrijpelijk dat de GI een gezinsopname voorstaat om te kunnen vaststellen welke positieve ontwikkelingen er in het gezin gaande zijn en welke zorgen al dan niet terecht zijn.

Ter zitting is door de GI aangegeven dat op grond van de schriftelijke aanwijzing de moeder, haar kinderen en haar partner zullen worden opgenomen voor een periode van drie tot zes maanden in een instelling te Harreveld. Dat zou betekenen dat de moeder haar huidige leefomgeving dient te verlaten, de kinderen van school moeten wisselen en de partner zijn baan zal kwijtraken. Dat, zoals door de GI ter zitting gesteld, ook in de buurt van Harreveld werk te vinden zal zijn, maakt dat allemaal niet anders. Voorts stelt de aanwijzing dat de partner tot aan die opname niet bij de moeder in de woning mag verblijven. Ter zitting is gebleken dat de moeder en haar partner niet alleen samen ouders zijn van een van de kinderen, maar dat zij ook van elkaar houden en om die reden een relatie hebben en al lange tijd samenwonen.

Anders dan de GI acht de kinderrechter deze gevolgen van het besluit voor de moeder (en

haar gezin) dermate ingrijpend dat die gevolgen onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit beoogde doelen. Daarnaast valt niet uit te sluiten dat ten minste een deel van de doelstellingen ook kan worden bereikt met het afnemen van een persoonlijkheidsonderzoek bij de moeder en zo mogelijk ook bij haar partner. Als dat mogelijk is, heeft die optie de voorkeur, ook omdat de moeder ter zitting heeft aangegeven dat zij voor een dergelijk onderzoek openstaat, net als haar partner, zolang zij de kosten daarvan maar niet hoeft te dragen.

De aanwijzing van 13 juni 2017 is, gelet op het voorgaande, dan ook genomen in strijd met het evenredigheidsbeginsel, nu verweerder bij haar belangenafweging onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de verstrekkende gevolgen die een gezinsopname heeft voor de moeder en haar gezin. De kinderrechtster verklaart om die reden de aanwijzing vervallen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:6591

Zaaknummer: C/10/529989/JE RK 17-2076

RECHTSPRAAK

Verzoek tot partneradoptie door de duovader die de ex-partner is van de biologische vader. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat de duovader en zijn ex-partner niet onmiddellijk voorafgaande aan het verzoek gedurende drie jaren hebben samengeleefd en zij evenmin het kind gedurende ten minste een jaar hebben verzorgd en opgevoed. De situatie van de duovader en zijn ex-partner is niet vergelijkbaar met die van twee moeders binnen wier relatie een kind is geboren.

Uit het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming is gebleken dat de verzoeker en de biologische vader bij de geboorte van de minderjarige uit een draagmoeder voornemens waren de minderjarige gezamenlijk te verzorgen en op te voeden. De minderjarige zou door zijn draagmoeder ter adoptie worden afgestaan en de verzoeker zou als duovader het kind adopteren.

De biologische vader is evenwel veroordeeld wegens het bezit van kinderporno en heeft tien maanden in detentie verbleven. Dat heeft tot een verbreking van de relatie tussen de vaders geleid voordat de adoptie kon plaatsvinden. De minderjarige heeft altijd bij de duovader gewoond. Hij heeft een regelmatige en goed lopende omgangsregeling met zijn biologische vader alsmede een paar keer per jaar contact met zijn draagmoeder.

De Raad voor de Kinderbescherming adviseert om het verzoek tot adoptie toe te wijzen en de juridische situatie in overeenstemming te brengen met de feitelijke.

De rechtbank overweegt als volgt. De rechtbank gaat niet mee in het betoog van verzoeker dat [minderjarige] is geboren binnen de relatie van verzoeker en de biologische vader, waardoor de voorwaarde dat hij en de biologische vader ten minste drie aaneengesloten jaren onmiddellijk voorafgaande aan de indiening van het verzoek met elkaar hebben samengeleefd niet van toepassing zou zijn. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit de memorie van toelichting bij dit wetsvoorstel (*Kamerstukken II 2005/06, 30551, 3*) dat van een situatie waarin een kind geboren wordt binnen de relatie van de adoptant en die ouder slechts sprake is in het geval dat het kind wordt geboren binnen de relatie van haar moeder en haar vrouwelijke

partner. Het samenlevingsvereiste in de gevallen dat kinderen binnen een andere relatie zijn geboren dan die tussen de moeder en haar vrouwelijke echtgenoot wordt volgens diezelfde memorie van toelichting begrijpelijk en vanuit de verantwoordelijkheid van de overheid ten aanzien van minderjarigen terecht geacht. De biologische vader en de duovader voldoen niet aan het vereiste van drie jaren samenleven onmiddellijk voorafgaande aan het verzoek tot partneradoptie (artikel 1:227 lid 2 BW). De rechtbank oordeelt dat de tekst van deze bepaling duidelijk is en dat de wetgever, gelet daarop niet heeft gewild dat ook ex-partners een verzoek tot partneradoptie kunnen doen. Het ligt op de weg van de wetgever hier eventueel verandering in te brengen.

Verzoekers voldoen evenmin aan het vereiste dat zij gedurende ten minste een jaar het kind tezamen hebben verzorgd en opgevoed (artikel 1:228 lid 1 onder f BW). Ook in het licht van artikel 8 EVRM behoeven deze bepalingen niet opzijgezet te worden. De voorwaarden dienen een legitiem doel, namelijk dat de minderjarige in een gezinssituatie terechtkomt die stabiel en bestendig is. Overigens vloeit uit artikel 8 EVRM geen recht op adoptie voort.

Weliswaar is het belang van de minderjarige ook in deze gevallen een belang van de eerste orde, maar dit belang van de minderjarige is door de wetgever al verdisconteerd in de wettelijke regeling zoals voorzien in artikel 1:227 lid 2 BW en artikel 1:228 lid 1 onder f BW.

Om een verzoek om eenouderadoptie gaat het hier niet, omdat het de bedoeling is dat de biologische vader, de vader blijft.

De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:4484

Zaaknummer: C/01/314410 / FA RK 16-5740

RECHTSPRAAK

Moeder is met toestemming van de kinderrechter in 2015 naar Duitsland verhuisd. Hof Arnhem-Leeuwarden heeft die beschikking vernietigd en beslist dat de moeder uiterlijk op 1 augustus 2016 terug moet zijn verhuisd naar Nederland. Cassatieberoep van de moeder is verworpen. Moeder weigert desondanks met het kind terug te verhuizen naar Nederland. De Duitse rechter weigert de executie van de beslissing van het gerechtshof. Hij acht die beslissing in strijd met de Duitse procesorde, omdat het kind (toen vier jaar) niet is gehoord. In Duitsland is het gebruikelijk om kinderen van die leeftijd te horen. De vader heeft tijdens de zomervakantie drie weken omgang gehad met het kind. Hij weigert nu om het kind af te geven aan de moeder, die nog steeds in Duitsland woont. De moeder vordert afgifte van het kind in kort geding. Er vindt verwijzing plaats: artikel 11 Uitvoeringswet internationale kinderontvoering bepaalt dat – in dit geval – de voorzieningenrechter van de Rechtbank Den Haag bevoegd is.

Moeder is met toestemming van de kinderrechter in 2015 naar Duitsland verhuisd. Het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden heeft die beschikking vernietigd en beslist dat de moeder uiterlijk op 1 augustus 2016 terug moet zijn verhuisd naar Nederland. De moeder is in cassatie gegaan van die beslissing. De Hoge Raad heeft het cassatieberoep van de moeder verworpen. Moeder weigert desondanks met het kind terug te verhuizen naar Nederland. De Duitse rechter weigert de executie van de beslissing van het gerechtshof. Hij acht die beslissing in strijd met de Duitse procesorde, omdat het kind (toen vier jaar) niet is gehoord. In Duitsland is het gebruikelijk om kinderen van die leeftijd te horen. De vader heeft tijdens de zomervakantie drie weken omgang gehad met het kind. Hij weigert nu om het kind af te geven aan de moeder, die nog steeds in Duitsland woont. De moeder vordert afgifte van het kind in kort geding.

De voorzieningenrechter overweegt dat gelet op het bepaalde in artikel 20 Brussel II-bis de Nederlandse rechter bevoegd is om kennis te nemen van de vorderingen van de moeder tot het treffen van voorlopige maatregelen. De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat niet hij maar de voorzieningenrechter in Den Haag relatief bevoegd is om van de vorderingen van de moeder kennis te nemen. Dit vloeit voort uit artikel 11 lid 1 Uitvoeringswet internationale kinderontvoering waarin is bepaald dat, onverminderd de bevoegdheid van de voorzieningenrechter Den Haag in kort geding, in eerste aanleg uitsluitend de kinderrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage bevoegd is tot kennisneming van alle zaken met betrekking tot de gedwongen afgifte van een internationaal ontvoerd kind aan degene wie het gezag daarover toekomt en de teruggeleiding van een zodanig kind over de Nederlandse grens. Gelet hierop en het bepaalde in artikel 73 Rv heeft de voorzieningenrechter de zaak verwezen naar de in deze zaak bevoegde voorzieningenrechter van de Rechtbank Den Haag.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:3333

Zaaknummer: C/08/205884 / KG ZA 17-266

RECHTSPRAAK

Verzoek tot vervangende toestemming tot erkenning. Moeder weigert medewerking aan DNA-onderzoek. Rechtbank gelast medewerking van de moeder op straffe van een dwangsom. Verzoek om ook te kunnen gijzelen wordt aangehouden. Moeder heeft aan haar nieuwe partner toestemming tot erkenning gegeven. Omdat die toestemming voorwaardelijk is, is de erkenning volgens de rechtbank nietig en is de partner van de erkenner geen belanghebbende in de procedure.

Verzoek tot vervangende toestemming tot erkenning. Moeder weigert medewerking aan DNA-onderzoek. De man heeft daarom (aanvullend) verzocht dwangmaatregelen (dwangsom en lijfswang) op te leggen.

De rechtbank overweegt dat het enkele feit dat de vrouw niet twijfelt aan het vaderschap van de man, niet met zich brengt dat zij aan het bij een eerdere beschikking gelaste DNA-onderzoek niet haar medewerking behoeft te verlenen. Met het verzoek van de man tot vernietiging van de erkenning door de partner van de moeder en tot verlening van vervangende toestemming tot erkenning door de man wordt een rechtsgevolg beoogd dat niet ter vrije bepaling van partijen staat. De medewerking van de vrouw is vereist, zodat van haar dochter DNA kan worden afgenomen. Het is in het belang van de minderjarige dat er duidelijkheid komt en dat iedere twijfel over het vaderschap wordt weggenomen. Aangezien de vrouw weigert mee te werken aan het DNA-onderzoek ziet de rechtbank daarin voldoende aanleiding tot het opleggen van een dwangsom. Het aangevoerde gebrek aan financiële draagkracht van de vrouw staat hieraan niet in de weg, nu deze niet is aangetoond.

Toepassing van lijfswang betekent beneming van de persoonlijke vrijheid. Daarom kan dit dwangmiddel alleen worden opgelegd als andere dwangmiddelen niet (meer) baten. Dit brengt met zich dat het verzoek tot oplegging van lijfswang wordt aangehouden tot is gebleken dat het opleggen van dwangsommen niet heeft geleid tot medewerking aan het DNA-onderzoek.

De partner van de vrouw wordt in deze procedure niet als belanghebbende aangemerkt. Uit de

jurisprudentie van de Hoge Raad (HR 30 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3196) volgt dat vanaf het moment dat de verwekker van een kind de moeder in een brief om toestemming voor de erkenning van het kind heeft verzocht en vervolgens binnen drie maanden een verzoek tot vervangende toestemming bij de rechtbank aanhangig heeft gemaakt, de moeder aan een andere man slechts *voorwaardelijk* toestemming tot erkenning kan verlenen. De toestemming van de moeder aan de andere man wordt pas onvoorwaardelijk als de vervangende toestemming door de rechter geweigerd is. Pas dan kan de andere man daadwerkelijk tot erkenning van het kind overgaan. Zolang de gegeven toestemming van de moeder tot erkenning voorwaardelijk is, is een reeds gedane erkenning nietig op grond van artikel 1:204 lid 1 aanhef en onder c BW. Het voorgaande brengt met zich dat, nu de reeds door de partner van de moeder gedane erkenning nietig is (nu voor rechtsgeldige erkenning een onvoorwaardelijke toestemming nodig is), hij geen juridisch vader is en geen belanghebbende in de procedure.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 15-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:8202

Zaaknummer: 212506 / FA RK 15-3526